

W woj. krakowskim, kieleckim i śląskim każdy zakład graficzny winien dostarczać po jednym egzemplarzu, odbitym na papierze t. zw. trwałym (bezdzwonnym), wszystkich urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych oraz po jednym egzemplarzu czasopism bezpośrednio do Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie, nadto po jednym egzemplarzu urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych, objętości ponad 4 arkusze druku, i czasopism, ukazujących się przynajmniej raz na dwa tygodnie bezpośrednio do bibliotek, wymienionych w punktach c), e)—h) § 1-go niniejszego rozporządzenia.

W woj. lwowskim, stanisławowskim, tarnopolskim i wołyńskim każdy zakład graficzny winien dostarczać po jednym egzemplarzu, odbitym na papierze t. zw. trwałym (bezdzwonnym), wszystkich urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych oraz po jednym egzemplarzu czasopism bezpośrednio do Biblioteki Uniwersyteckiej we Lwowie, nadto po jednym egzemplarzu urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych, objętości ponad 4 arkusze druku, i czasopism, ukazujących się przynajmniej raz na dwa tygodnie, bezpośrednio do bibliotek, wymienionych w punktach c) d) f) g) h) § 1-go niniejszego rozporządzenia.

W woj. poznańskim każdy zakład graficzny winien dostarczać po jednym egzemplarzu, odbitym na papierze t. zw. trwałym (bezdzwonnym), wszystkich urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych oraz po jednym egzemplarzu czasopism bezpośrednio do Biblioteki Uniwersyteckiej w Poznaniu, nadto po jednym egzemplarzu urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych, objętości ponad 4 arkusze druku i czasopism, ukazujących się przynajmniej raz na dwa tygodnie, bezpośrednio do bibliotek, wymienionych w punktach c)—e), g), h) § 1-go niniejszego rozporządzenia.

W woj. pomorskim każdy zakład graficzny winien dostarczać po jednym egzemplarzu odbitym na papierze t. zw. trwałym (bezdzwonnym), wszystkich urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych oraz po jednym egzemplarzu czasopism bezpośrednio do Książnicy Miejskiej im. Kopernika w Toruniu, nadto po jednym egzemplarzu urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych, objętości ponad 4 arkusze druku, i czasopism, ukazujących się przynajmniej raz na dwa tygodnie, bezpośrednio do bibliotek, wymienionych w punktach c)—g) § 1-go niniejszego rozporządzenia.

W woj. białostockim, nowogródzkim, poleskim i wileńskim każdy zakład graficzny winien dostarczać po jednym egzemplarzu, odbitym na papierze t. zw. trwałym (bezdzwonnym), wszystkich urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych oraz po jednym egzemplarzu czasopism bezpośrednio do Biblioteki Publicznej i Uniwersyteckiej w Wilnie, nadto po jednym egzemplarzu urzędowych i nieurzędowych druków nieperjodycznych, objętości ponad 4 arkusze, i czasopism, ukazujących się przynajmniej raz na dwa tygodnie bezpośrednio do bibliotek, wymienionych w punktach c)—f), h) § 1-go niniejszego rozporządzenia.

Nadto wszystkie zakłady graficzne na całym obszarze Rzeczypospolitej winny dostarczać po jednym egzemplarzu wszystkich urzędowych i nieurzędowych

dowych czasopism do Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Lwowie.

Druki nieperjodyczne winny być dostarczane w ciągu tygodnia, a czasopisma — w ciągu 3 dni od ukończenia druku.

§ 4. Władze administracyjne pierwszej instancji przesyłają otrzymane dla Biblioteki Narodowej egzemplarze druków nieperjodycznych co tydzień do Biblioteki Narodowej w Warszawie (do czasu jej utworzenia—do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego).

§ 5. Rejestrację druków prowadzi na podstawie egzemplarzy, dostarczanych dla Biblioteki Narodowej w Warszawie, Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie czwartego dnia po dniu ogłoszenia.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

596.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wojskowych

z dnia 13 lipca 1927 r.

w sprawie kapitalizacji rent inwalidów wojennych.

Na podstawie art. 29 i 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 32, poz. 195), w brzmieniu ustaw z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 67, poz. 608), z dnia 12 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 223) i z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 209), zarządza się, w celu wykonania art. 28, 29, 30, 31 i 32 powołanej ustawy z dnia 18 marca 1921 r. oraz art. 9 powołanej ustawy z dnia 4 sierpnia 1922 r. co następuje:

§ 1. Sumę, którą wypłaca się inwalidzie w razie zupełnego skapitalizowania renty, otrzymuje się, mnożąc sześciomiesięczną rentę inwalidy (mnożna) przez mnożnik, wynoszący dla inwalidy, który ukończył:

lat 21 — 18 i $\frac{3}{4}$	lat 30 — 16 i $\frac{1}{2}$
„ 22 — 18 i $\frac{1}{2}$	„ 31 — 16 i $\frac{1}{4}$
„ 23 — 18 i $\frac{1}{4}$	„ 32 — 16
„ 24 — 18	„ 33 — 15 i $\frac{3}{4}$
„ 25 — 17 i $\frac{3}{4}$	„ 34 — 15 i $\frac{1}{2}$
„ 26 — 17 i $\frac{1}{2}$	„ 35 — 15 i $\frac{1}{4}$
„ 27 — 17 i $\frac{1}{4}$	„ 36 — 15
„ 28 — 17	„ 37 — 14 i $\frac{3}{4}$
„ 29 — 16 i $\frac{3}{4}$	„ 38 — 14 i $\frac{1}{2}$

lat 39 — 14 i $\frac{1}{4}$	lat 48 — 12
„ 40 — 14	„ 49 — 11 i $\frac{1}{2}$
„ 41 — 13 i $\frac{3}{4}$	„ 50 — 11
„ 42 — 13 i $\frac{1}{2}$	„ 51 — 10 i $\frac{1}{2}$
„ 43 — 13 i $\frac{1}{4}$	„ 52 — 10
„ 44 — 13	„ 53 — 9 i $\frac{1}{2}$
„ 45 — 12 i $\frac{3}{4}$	„ 54 — 9
„ 46 — 12 i $\frac{1}{2}$	„ 55 — 8 i $\frac{1}{2}$
„ 47 — 12 i $\frac{1}{4}$	

Przy ustalaniu mnożnej należy brać w rachubę pełną rentę wraz z dodatkiem drożyznianym w wymiarze odpowiadającym procentowi stałej utraty zdolności zarobkowej, spowodowanej służbą wojskową.

Ustalenie mnożnika winno być dokonane przy uwzględnieniu wieku, jaki inwalida wojenny posiada w dniu decyzji o kapitalizacji.

§ 2. Przez częściowe skapitalizowanie renty rozumie się skapitalizowanie pełnej renty wraz z dodatkiem drożyznianym za okres od 6—24 miesięcy.

Wysokość częściowo skapitalizowanej renty określa się na podstawie wymiaru renty, jaka inwalidzie przysługuje dnia 1-go następującego miesiąca po decyzji zarządzającej kapitalizacją. Gdy po tym terminie inwalida podejmie należną mu rentę miesięczną, strąca się ją z renty skapitalizowanej.

§ 3. Z zupełnego skapitalizowania renty mogą korzystać tylko ci inwalidzi wojenni, którzy:

- 1) są pełnoletni, a nie przekroczyli 55 lat życia,
- 2) posiadają prawo do renty na stałe,
- 3) wykazują stan zdrowia rokujący trwanie życia przez czas brany w rachubę przy kapitalizacji,
- 4) dają gwarancję celowego użycia skapitalizowanej renty.

Inwalidzi, którym prawo do renty zostało przyznane tylko czasowo, a pragnący korzystać z zupełnej kapitalizacji renty, winni być ponownie zbadani przez właściwą komisję wojskowo-lekarską, która określi ten stopień utraty zdolności zarobkowej, jaki może być uważany za stały i być podstawą kapitalizacji.

§ 4. Z częściowego skapitalizowania renty mogą korzystać:

- 1) inwalidzi wojenni, którzy wprawdzie nie posiadają warunków wymienionych w § 3 niniejszego rozporządzenia, uprawniających do skapitalizowania renty, lecz dają gwarancję celowego użycia kwoty w wysokości od 6-miesięcznego do 24-miesięcznego ich zaopatrzenia,
- 2) inwalidzi wojenni, którzy posiadają warunki do korzystania z zupełnego skapitalizowania renty, lecz chcą lub mogą zabezpieczyć względnie polepszyć swą egzystencję dzięki użyciu jedynie kwoty nieprzewyższającej ich dwuletniego zaopatrzenia.

§ 5. Renta nie może być ani całkowicie, ani częściowo skapitalizowana, gdy istnieją przewidziane w ustawach z dn. 18 marca 1921 r. i z dn. 4 sierpnia 1922 r. warunki, wpływające na zupełne lub częściowe zawieszenie, albo też na zmniejszenie renty.

§ 6. Podanie o skapitalizowanie renty wnosi się do władzy administracyjnej I-szej instancji, a w Warszawie do Komisarza Rządu.

§ 7. Podanie powinno zawierać: a) określenie celu i środków do niego wiodących (warsztat, sklep, studja), oraz uzasadnienie potrzeby skapitalizowania renty; b) uwierzytelnione dane o stosunkach rodzinnych i majątkowych inwalidy wojennego oraz o stosunkach majątkowych i charakterze instytucji względnie przedsiębiorstwa, z którego pomocą cel ma być osiągnięty; c) plan i kosztorys, względnie opis: gospodarstwa, warsztatu, sklepu, studjów; d) odpisy dokumentów inwalidzkich, będących w posiadaniu osoby wnoszącej podanie; e) deklarację inwalidy wojennego o poddaniu się kontroli władzy administracyjnej I-szej instancji względnie w Warszawie Komisarza Rządu—nad obrotem własnością, która będzie nabyta na skutek skapitalizowania renty, oraz ograniczeniu prawa rozporządzania nabytym warszatem pracy przez czas ustalony przez władze administracyjne II-ej instancji, a w Warszawie przez Komisarza Rządu, nie krótszy jednak, w razie zupełnego skapitalizowania, niż 8 lat, licząc od dnia skapitalizowania renty.

§ 8. Władza administracyjna I-szej instancji: 1) stwierdza, czy petent posiada warunki wymienione w §§ 3, względnie 4 niniejszego rozporządzenia i czy nie zachodzą warunki wpływające na zmniejszenie renty w myśl art. 33, 47 i 48 ustawy z dnia 18 marca 1921 r.; 2) powoduje zbadanie długowieczności i stanu zdrowia petenta przez komisję lekarską dla spraw kapitalizacji rent inwalidów wojennych; 3) przeprowadza, na zasadzie instrukcji, wydanej przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, dochodzenie w sprawie pożyteczności i zamierzonego użycia kwoty, która ma być otrzymana dzięki skapitalizowaniu renty, poczem przesyła władzy administracyjnej II-ej instancji do rozstrzygnięcia podanie wraz z opinią i wnioskiem. Na terenie m. st. Warszawy czynności te załatwia i sprawę rozstrzyga Komisarz Rządu.

§ 9. Komisja lekarska dla spraw kapitalizacji rent inwalidów wojennych powinna składać się z lekarza urzędowego, wyznaczonego przez władzę administracyjną I-ej instancji, a w Warszawie przez Komisarza Rządu, z lekarza wyznaczonego przez dowódcę okręgu korpusu oraz z delegata urzędu skarbowego.

Komisja ta określa przypuszczalną długowieczność inwalidy wojennego i stwierdza, czy skapitalizowaniu renty nie stoi na przeszkodzie stan zdrowia inwalidy.

§ 10. Władza administracyjna II-giej instancji w porozumieniu z izbą skarbową właściwą do przyznawania i wymierzania zaopatrzeń stosownie do postanowienia § 31-go rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 stycznia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 20, poz. 132), decyduje, czy renta inwalidy wojennego może ulec skapitalizowaniu, określa termin i sposób wypłaty skapitalizowanej kwoty oraz jej ewentualnego zabezpieczenia,

zarazem zastrzega sobie kontrolę nad nabytą własnością.

O ile władza administracyjna II-ej instancji nie może osiągnąć porozumienia z izbą skarbową, potrzebnego do decyzji w sprawie skapitalizowania renty inwalidy wojennego, przekazuje akta sprawy Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej, które decyduje w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

Na obszarze województwa śląskiego decyzja przewidziana w ustępie 1-szym niniejszego paragrafu należy do wojewody śląskiego w granicach określonych zarządzeniem Ministra Skarbu.

§ 11. Izba skarbowa bada, czy nie zachodzi zawieszenie, względnie wygaśnięcie renty zgodnie z art. 25 i 26 powołanej ustawy z dnia 18 marca 1921 r. i art. 5 powołanej ustawy z dnia 4 sierpnia 1922 r., dokonywa, w wypadku zupełnego skapitalizowania, obliczeń według tabeli lat i mnożników, ustalonej w § 1 niniejszego rozporządzenia, uskutecznia wstrzymanie renty w myśl art. 32 powołanej ustawy z dnia 18 marca 1921 r. z ostatnim dniem miesiąca poprzedzającego termin wypłaty skapitalizowanej renty, równocześnie powiadamiając o tem władzę administracyjną II-ej instancji, a dla terenu m. st. Warszawy — Komisarza Rządu.

§ 12. Władza administracyjna I-szej instancji, a w Warszawie Komisarz Rządu na m. st. Warszawę, wykonywa, po wypłaceniu przez izbę skarbową skapitalizowanej renty, nadzór nad zużytkowaniem kwoty, otrzymanej przy skapitalizowaniu renty, w myśl instrukcji Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym terenie Rzeczypospolitej z dniem ogłoszenia.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą na całym terenie Rzeczypospolitej rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Skarbu z dnia 11 sierpnia 1923 r. w przedmiocie

kapitalizacji rent inwalidów wojennych (Dz. U. R. P. № 84, poz. 661).

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

597.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 18 lipca 1927 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 6 grudnia 1926 r. w sprawie upoważnienia urzędów celnych do przeprowadzania śledztw i rozstrzygnięcia spraw karno-skarbowych oraz ustalenia okręgów ich terytorjalnej właściwości (Dz. U. R. P. № 122, poz. 708).

Na podstawie art. 144 ust. 4 ustawy karnej skarbowej z dn. 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 105, poz. 609) oraz § 4 rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dn. 15 listopada 1926 r. o wykonaniu ustawy karnej skarbowej (Dz. U. R. P. № 120, poz. 693) zarządzam co następuje:

§ 1. Do przeprowadzania śledztw i rozstrzygnięcia spraw karno-skarbowych upoważnia się oprócz urzędów celnych, wymienionych w § 1 rozporządzenia z dn. 6 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 122, poz. 708) również położony na obszarze dykcji ceł Wilno urząd celny II kl. Filipów, którego okrąg jurysdykcyjny obejmuje powiat suwalski.

Równocześnie powiat suwalski wyklucza się z okręgu jurysdykcyjnego urzędu celnego w Raczkach, do którego dotychczas należał.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*